

er det, at skulde det vise sig, at Tolden paa Mais ikke hjælper det Allermindste, ja, saa har man gjort Begyndelsen med en Bestyttelsestold, og Utilfredsheden over, at den ikke vil hjælpe, vil naturligvis bevirke, at man siger: Saa, det er, fordi det er Mais alene, man lægger Told paa! Man vil lidt efter lidt komme ind paa at lægge Told paa de andre Kornsorter. Jordbruget kommer til Regjeringen, til Lovgivningsmagten og beder om Støtte, men siger udtrykkelig: Vi forlange ikke væsentlige Skattelettelse paa Alt, hvad der vedkommer os, vi forlange endnu mindre en Bestyttelse ved Told paa Kornvarer, fordi vi iøvrigt ere imod Bestyttelse paa andre Virksomhedsomraader. Vi ere imod Bestyttelse for Industrierne, imod alle Bestyttelser; vi finde os i, vi underkaste os som et nødvendigt Onde den Bestyttelse, der eksisterer, men protestere imod at indføre nye Bestyttelser. Derfor forlange vi heller ikke selv Toldbestyttelse. Det siger Jordbruget. Det har det sagt gennem alle sine officielle Udtalelser, hvor det har havt Leilighed til at træde frem. Men saa mener jeg rigtig nok, at det er uheldigt, at et Lovforslag fremtræder med Skin af eller giver sig ud for at ville støtte Jordbruget paa en Maade, som det ikke kræver, og som vi frygte. Det er ganske vist kun en lille Begyndelse. Den tilsyneladende Hensigt er, som sagt, at hjælpe, og jeg tvivler ikke paa, at det er den høitærede Finanzministers oprigtige Ønske hermed at hjælpe Jordbruget, men jeg tror, han ser lidt feil, og jeg frygter for, at der bevidst eller ubevidst fra deres Side, som forlange denne Bestyttelse, ligger andre Hensigter til Grund, nemlig den samme, som er den virkelige Grund til alle Bestyttelser i de større Lande. Bortset fra, at man leilighedsvis i industridrivende Lande kan have Anledning til ved Bestyttelse at styrke for en kort given Tid en enkelt Industri, er det almindelige Formaal ved Toldbestyttelse selvfølgelig kun fiskale Hensyn, Hensynet til at skaffe Staterne forøgede Indtægter til deres fortvivlede Militærudgifter. De store Krav, som det synes, at Regjeringen og det Parti, som slutter sig til den, have til Hensigt at stille til vor Statskasse i Nutiden og i en nær Fremtid, gjør naturligvis, at man let kan forudsæ Enden paa de forholdsvis

store Beholdninger, der findes i Statskassen, og derfor tænker man i Tide paa, hvordan man, naar den slipper op, skal sikke Staten Indtægter, og man iværksetter dette under den smukke og tillokkende Form, at man kommer og tilbyder Jordbruget Støtte ved en saadan lille ustyldig Toldbestyttelse; men ere vi først komne ind derpaa, have vi fra vor Side taget imod Sligt som en støttende Haand, have vi opgivet Retten til fra vort Standpunkt fremtidig at forlange af anden Bestyttelse hævet, og vi maa vel erindre, at der kræves Bestyttelse fra mange Sider. Man skulde tro, at vi i vor Tid dog vare komne bort fra Spørgsmaalet om Bestyttelse og Frihandel, men vi se jo endnu omkring os, at Kravene paa Bestyttelse hæve sig mere og mere, og det gjælder om, at de, der ikke ønske at gaa med til disse Forholdsregler, i Tide tage sig i Agt for at gjøre det første Skridt. Derfor maa jeg for mit Vedkommende stille mig som en absolut Modstander af § 1, hvorimod jeg ubetinget kan slutte mig til de andre Bestemmelser i dette Lovforslag.

Tanber: Til hvad det ærede Medlem, der nu satte sig, anførte om § 1, skal jeg kun tilføie en Bemærkning, og det er den, at en Samling af Mænd, som vistnok ogsaa den høitærede Minister vil anse som Autoriteter paa Landbrugets Omraade, nemlig det sidste nydske Delegeretmøde, har udtalt sig mod Maistolden, netop saaledes som det blev anført af mig, og som det nu er udviklet af den sidste ærede Taler. Hvad de øvrige Paragrafer angaar, saa kunde der jo i, hvad der er fremkommet, være en Fristelse til at komme ind paa vidtløftigere Betragtninger, men det skal jeg vel vogte mig for paa Grund af Tiden. Jeg skal kun til de ærede Medlemmer for Maribo Amts 1ste Valgkreds (Becke) og Randers Amts 2den Valgkreds (Wulhme) angaaende § 2 bemærke, at jeg betragter det som et Held for Landet, at vi ere slupne for at komme ind paa Bestyttelse af Sukkerroavl. Vi have staaet meget bedre ikke blot her i Rigsdagen, men ogsaa udenfor ved, at vi en Gang have sat os paa det Punkt ikke at indrømme Bestyttelse af nye Ting. Hvis vi ved vor Bestyttelse havde fremkaldt en Række Sukkerfabriker i Danmark, hvilken Krise